

mennyei örömbé és dicsőségbe magához vegyen."

Hogyan keletkezik ez a reménység?

Semmiképpen nem úgy, hogy "reményt öntünk" magunkba, vagy egymásba! A reménység Istentől jön. Erről vall Dávid is: "Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem." /Zsolt 62,6/ Péter apostol által pedig azt hirdeti Isten, hogy Ő, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja szült minket újjá élő reménységre nagy irgalmassága szerint, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. /1 Pt 1,3 / Hogy van-e szívemben keresztyén remény, az mindig azt mutatja, hogy újjászületett ember vagyok-e? Mert "az újjászületésnél nem a régi ház tatarozásáról, hanem annak lebontásáról van szó. Nem a szív renoválását, hanem egy új szív és egy megújított lélek elnyerését jelenti. Az újjászületés az embert tetőtől talpig megváltoztatja minden tekintetben és minden vonatkozásban." /Spurgeon/ A reménytelenség sötét éjszakája helyett a reménység csillaga gyúl ki a szívben. A Szentlélek által tud reménység ellenére reménykedve hinni, a háborgó tengeren horgonyt vetni, esőben szélben vetni és aratni!

Megmarad a remény.

Ahogy az elmúlt vasárnapon is hangsúlyt tettünk az alapige első szavára, tegyük azt meg most is: megmarad a remény. Vizsgáljuk meg azért a templom csendjében, az istentisztelet áhitatában: nem vezítettük-e el reménységünket? Nem halt, élettelen reményt hordozunk-e szívünkben? Valóban élő reménységünk van-e nekünk? Legyen közöse imádságunk:

"Reménységgel ruházz fel,

Ördög törébe ne essem,

Szívem hozzád gerjeszd fel,

Ne csak hasznomat keressenem..." /487,5/ Amen.